

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: T. C., zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. JMK 40631/2017, sp. zn. S-JMK 31148/2017/OD/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2019, č. j. 62 A 117/2017 – 47,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2019, č. j. 62 A 117/2017 – 47, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 1. 12. 2016, č. j. OD/57286/2015, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

[2] Podle správního orgánu I. stupně byla dne 8. 6. 2015 v 13:05 hodin v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 na 7,6 km automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních

komunikacích zadokumentována jízda motorového vozidla RZ X, jehož je žalobce provozovatelem. Nezjištěný řidič řídil vozidlo rychlostí 63 km/h (60km/h po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, čímž byl porušen § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a byly naplněny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu. V ní zejména uvedl, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky k odhalení pachatele přestupku; nevedl společné řízení; skutková podstata deliktu provozovatele je protiústavní; rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné; chybí ověření rychloměru a není jasné, zda jde o automatizovaný technický prostředek dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu; správní orgán I. stupně se nezabýval splněním podmínek stanovených v § 79a zákona o silničním provozu a § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; není jasné, zda rychlostní limit vyplýval z dopravní značky nebo z obecné právní úpravy; správní orgány postupovaly mechanicky na základě šablon; správní orgány se nezabývaly otázkou příznivější právní úpravy. Závěrem žalobce nesouhlasil s publikováním rozhodnutí vydaných v jeho věci v neanonymizované podobě (včetně anonymizace údajů o právním zástupci) na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Pro výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Poukázal na snahu správního orgánu I. stupně kontaktovat údajného pachatele přestupku. Odkázal na závěry rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 - 47, ze kterých vyplývá, že nevedení společného řízení bylo vyústěním procesní taktiky stěžovatele, není ovšem vadou mající bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Zmínil též nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který neshledal objektivní odpovědnost provozovatele vozidla protiústavní. Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná. Je zcela zjevné, že záznam měření byl proveden automatizovaným technickým prostředkem. Policie ČR ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu určila úsek, k čemuž krajský soud poukázal na dokument označený jako „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15. 11. 2013, č. j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, vyhotovený Policií České republiky, podle kterého úsek „Město Židlochovice, Žerotínovo nábřeží – sil. II/425 od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně“ byl určen jako místo pro měření rychlosti Městskou policií Židlochovice. Informace o stacionárních radarech v Židlochovicích dle § 24b odst. 2 zákona o silničním provozu jsou zveřejněny na webových stránkách města. Používání šablon rozhodnutí není zákonem zakázáno, není-li jejich důsledkem nepřezkoumatelnost rozhodnutí či jiná vada mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Právní kvalifikace ani základní ustanovení o uložení sankce nedoznaly změny, nelze tak hovořit o tom, že správní orgán I. stupně měl použít příznivější právní úpravu. Otázka anonymizace náleží do působnosti Nejvyššího správního soudu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 údaje o advokátovi neanonymizují.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. V ní vznáší dvě kasační námitky a jedno „upozornění“.

[6] Předně poukazuje na to, že společné řízení se má vést z úřední povinnosti; je tedy chybou správních orgánů, pokud ho nevedly. Citovaný rozsudek č. j. 7 As 312/2018 – 47 nezohledňuje usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71. Nelze totiž klást k tíži stěžovateli, že námitku nevedení společného řízení uplatnil poprvé až v žalobě.

[7] Dále stěžovatel uvádí, že krajský soud prováděl dokazování obsahem internetových stránek mimo ústní jednání dle § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), k čemuž odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[8] Závěrem stěžovatel upozornil soud na to, že nesouhlasí se zveřejněním svých osobních údajů, jakož i osobních údajů svého právního zástupce. Nesouhlasil ani se zveřejněním rozsudku Nejvyššího správního soudu na internetových stránkách tohoto soudu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a odkazuje na své vyjádření k žalobě a odůvodnění svého rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost je důvodná, byť jen zčásti.

[12] Dle § 24b zákona o obecní policii odst. 1 „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“

[13] Dle odst. 2 téhož ustanovení „[j]sou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“

[14] Zákonnou povinností stanovenou v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39.

[15] V projednávané věci krajský soud důkaz, který měl a mohl osvědčit skutečnost, že zřízení stálého automatizovaného technického systému bylo vhodným způsobem uveřejněno, prováděl mimo jednání, ačkoliv se na tento důkazní prostředek nehledí jako na notorietu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 – 70). Obsah určité internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase, je proto nutné jej provést v rámci ústního jednání (shodně srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 29 Odo 164/2006).

[16] Krajský soud tak v soudním řízení postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 s. ř. s., neboť dokazování neprovedl při jednání. Dokazování při jednání má svůj smysl. Účastníci řízení se mohou k důkazům vyjádřit, ať už z hlediska zákonnosti, závažnosti či pravdivosti (věrohodnosti), případně navrhnout provedení důkazů dalších. Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tímto postupem soud zatížil řízení vadou mající vliv na zákonnost vydaného rozsudku, neboť důkazy provedené v rozporu se zákonem představovaly ve vztahu k posouzení otázky naplnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii klíčový (jediný) skutkový podklad, o který krajský soud opřel své závěry. Částečná důvodnost kasační stížnosti však Nejvyššímu správnímu soudu nebrání vypořádat ostatní uplatněné námitky stěžovatele, neboť podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že obsahuje-li napadené rozhodnutí více námitek, které jsou skutkové či právně oddělitelné, správní soud je vždy přezkoumá, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (srovnej již usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[17] Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, dopustí-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f téhož zákona, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Na rozdíl od § 140 odst. 1 správního řádu, dle kterého správní orgán *může* za určitých podmínek vést společné řízení, avšak není to jeho povinností, je společné řízení upravené v ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu koncipováno jako obligatorní.

[18] V projednávané věci stěžovatel správnímu soudu zaslal jiné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to ze dne 29. 6. 2016. Z něho vyplývá, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 9. 3. 2015 v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zadokumentována jízda motorového vozidla RZ X, jehož je žalobce provozovatelem, přičemž nezjištěný řidič řídil vozidlo rychlostí 73 km/h (70 km/h po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, čímž byl porušen § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a byly naplněny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč, společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. O správním deliktu spáchaném dne 9. 3. 2015 a správním deliktu spáchaném v souzené věci se nevedlo společné řízení, ač se jejich projednávání ve správním řízení odehrávalo u stejného správního orgánu a v podstatné části řízení se časově překrývaly. Byly proto

splněny podmínky pro projednání obou správních deliktů ve společném řízení dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu.

[19] Tato skutečnost sama o sobě však nepředstavuje takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu (viz rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, č. 2248/2011 Sb. NSS). Vedení společného řízení o více deliktech téhož pachatele je sice pravidlem, které procesní řády upravují (srov. např. § 20 a násl. zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád), ale činí tak proto, aby řízení probíhalo rychle a hospodárně a mohly být naplněny hmotněprávní zásady ukládání sankcí za více skutků. Je tedy žádoucí, není však podmínkou *sine qua non* spravedlivého procesu. Trvání na jejím zachování „za každou cenu“ by naopak mohlo v konkrétních případech přinést procesní komplikace, které by zabránily skončení procesu a vydání rozhodnutí (různý stav objasnění věci, dostupnost důkazů, apod.). I proto jsou v procesních řádech tato pravidla formulována „pružně“ a mohlo tak být reagováno na konkrétní situaci buďto spojením věcí ke společnému řízení nebo naopak vyloučením oddělitelné části věci k samostatnému projednání a rozhodnutí. Ve všech případech musí orgán, který proces vede, přihlížet k tomu, aby byl rychlý a hospodárný, co nejméně zatěžoval jeho účastníky a dospěl ke svému výsledku, tedy zákonnému a spravedlivému rozhodnutí. V případě správního trestání bude důležité, aby pachatel neměl ani prospěch, ani újmu z toho, že se o jeho více deliktech vedlo či nevedlo řízení společně.

[20] K nezákonnosti může dojít pouze tehdy, jsou-li správní delikty projednány v samostatných řízeních a u druhého (či dalšího) rozhodnutí v pořadí by nebyla dodržena absorpční zásada zakotvená v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pro ukládání trestu za souběh přestupků. Ustanovení o vedení společného řízení je pravidelnou procesní cestou k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (*poena maior absorbet minorem*, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb. NSS). Uložení sankce za správní delikt v jednom řízení však nebrání pozdějšímu samostatnému projednání souběžně spáchaných deliktů. Při ukládání sankce za ně však musí být v souladu se zásadou absorpce přihlédnuto k již uložené pokutě.

[21] V projednávané věci stěžovatel krajskému soudu zaslal toliko rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bez doložky právní moci. Stěžovatel nijak nedoložil, že by mu za správní delikt spáchaný dne 9. 3. 2015 byla uložena sankce a povinnost zaplatit náklady řízení, ani to, že řízení o správním deliktu ze dne 9. 3. 2015 pravomocně skončilo dříve než řízení o správním deliktu ze dne 8. 6. 2015 (k tomu srov. závěry rozsudku ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018 - 36). Krajský soud proto nepochybil, pokud s ohledem na další okolnosti věci shledal námitku nedůvodnou.

[22] Soud se polemikou stěžovatele již opakovaně zabýval, proto ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, Nao 175/2017 - 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33, a v něm uváděná judikatura). Znovu se opakuje, že nejde o kasační námitku.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.). Krajský soud v následujícím řízení v souladu se shora uvedenými závěry provede dokazování v rámci ústního jednání dle § 77 s. ř. s. a znovu rozhodne.

[24] Krajský soud posléze rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu